

Němčičské čtení

KVĚTEN

2006

č.2

PROGRAM SJEZDU RODÁKŮ A PŘÁTEL NĚMČIČEK

30. 6. pátek

19.00 Stavění máje

18.00 - 23.00 Sdružení vinařů pořádá v klubovně pod kulturním domem výstavu s ochutnáváním a prodejem místních vín.

1. 7. sobota

9.00 - 12.00 Projížďky po katastru obce spojené s výkladem. Odjezdy jsou od kulturního domu.

od 9.00 Sportovní areál TJ Sokol Němčičky bude od 9 h až do večera přístupný k prohlídce po všechny dny.

10.00 - 14.00 Pro zájemce budou otevřeny vinařské sklepy těchto majitelů: Čermák Pavel, Horák Jan, Stávek Jan, Komárek Dalibor, Stávek Pavel a Radim, Slovácký sklep, Zemědělské družstvo Němčičky.

16.00 Hlavní kulturní program na nádvoří kulturního domu.

20.00 Hodová zábava

18.00 - 23.00 Sdružení vinařů pořádá v klubovně pod kulturním domem výstavu s ochutnáváním a prodejem místních vín.

2. 7. neděle

8.00 Hodová mše svatá

9.00 Chasa zahájí zvaní po obci.

9.00 - 11.00 Možnost prohlídky základní školy, mateřské školy a čistírny odpadních vod.

V budově obecního úřadu bude výstava všech kronik, pohlednic obce, některých rodokmenů a dalších písemností vztahujících se k obci.

Ve stejnou dobu bude otevřený kostel.

13.00 - 15.00 Možnost prohlídky obecní knihovny.

15.00 Bude zahájen krojovaný hodový průvod obcí a po něm bude hodová zábava.

18.00 - 23.00 Sdružení vinařů pořádá v klubovně pod kulturním domem výstavu s ochutnáváním a prodejem místních vín.

3. 7. pondělí

9.00 - 11.00 Prohlídka základní školy, mateřské školy, výstavy na obecním úřadě, obecní knihovny a čistírny odpadních vod.

15.00 Krojovaný průvod obcí a po něm hodová závádka na nádvoří KD.

Případné změny a doplňky budou ve zvláštním čísle Němčičského čtení.

Upozornění: Zájemci z řad návštěvníků i domácích občanů o obědy a večeře ve dnech sjezdu se mohou přihlásit do 16. června na obecním úřadě. Jídlo bude vydáváno ve školní jídelně od 11.30 do 12.30 a večeře vždy po skončení odpoledního programu - bude upřesněno ve zvláštním čísle.

V měsících červenci - srpnu 2004 se v Městském muzeu Hustopeče uskutečnila výstava „Slavnostní kroj na Hustopečsku“, která reprezentovala současnou podobu hanácko-slováckého kroje a u veřejnosti se setkala s nebyvalým zájmem. Tím se potvrdila skutečnost, že ačkoliv se kroj jako projev hmotné i duchovní lidové kultury již ve svém historickém vývoji uzavřel, má co říci i současníkům.

Výstava reprezentovala současné varianty hanácko-slováckého kroje, a to kroj severní (Kloboucko) a jižní (Velkopavlovicko). Od poloviny 50. let 20. století se ve Velkých Bilovicích (a později i v jejich bezprostředním okolí) začaly nosit žluté kalhoty (jako reminiscence na původní kožené kalhoty hanáckých Slováků) a stále vehementněji se zde začaly na úkor původních forem prosazovat prvky Podluží (podlužácký styl výšivky, podlužácká vonice, malované stuhy a obřadní kapesníčky, podkované mužské i ženské boty), takže tyto kroje (hlavně u mužů) představují nyní jakousi další novodobou (resp. hanácko-slovácko-podlužáckou) variantu.

I když v Hustopečích samotných převládal až do roku 1945 německý živel, hraničilo město na severu a východě se starousedlickými českými obcemi, které jsou z etnografického hlediska označovány jako hanácké Slovácko.

Reflektování zdejšího kroje započalo až v 19. století. Na základě etnografických skutečností se hanácké Slovácko pokusil vymezit Josef Klvaňa (1857 - 1919), jehož první stať o slováckých krojích vyšla ve Světozoru v roce 1886. Poté - roku 1893 - následovalo podrobnější pojednání na pokračování v Českém lidu. Nejspolehlivější je jeho delimitace v monografii Moravské Slovensko (svazek I, 1918), v níž postavil Klvaňa kroje hanácko-slovenské na roveň ostatním skupinám krojových typů na Slovácku a rozdělil je na okrsek severní (Ždánicko a Kloboucko) a jižní, jehož centrum představují zhruba Velké Pavlovice.

Velkým přínosem bylo, že se na přelomu 19. a 20. století těšil zdejší region pozornosti takových osobností, jako byl například Jan Herben, bratři Mrštíkové, Augusta Šebestová a Jakub Vrbas. Jejich zásluhou se zachovaly informace o krojích, nejpodrobněji u Augusty Šebestové, která navíc ve svém díle rekonstruovala vývoj kroje a jeho změny během 19. století, a to uspořádaným chronologickým výčtem jednotlivých oděvních součástí.

Vedle literárních pramenů se zachovaly i památky ikonografické, z nichž nejstarší byly publikovány ve známém souboru barevných litografií Wilhelma Horna (Mährens ausgezeichnete Volkstrachten), které byly pořízeny roku 1836 podle sezvaných krojových párů z jednotlivých panství u příležitosti korunovace císaře Ferdinanda V.

Jedna z Hornových litografií zachycuje svobodnou dvojici z panství Klobouky, která dokládá, že tehdy panovaly mezi oběma variantami hanácko-slováckého kroje mnohem menší rozdíly než v době, kdy tyto kroje zařazoval Klvaňa. Zvláště patrné je to u ženského okruží, které stejně jako na Velkopavlovicku i v Kloboukách spočívalo původně na ramenou. Shodné jsou i další součásti kroje: mužský klobouk - šmukáč, košile s nabranými rukávy, hedvábný šátek kolem krku, černé holínky bez podpatku. Rozdílů neexistovaly ani u odznaku stárkovského práva - tzv. fedra, které bylo na Kloboucku i Velkopavlovicku zhotoveno z tištěného tureckého šátku upevněného na hůlce s brslenovým střapcem.

Také oděv kloboucké stárky z Hornovy litografie vykazuje velkou podobnost s krojem, jaký se nosil na Velkopavlovicku: vedle zmiňovaného okruží jsou zde i další shodné atributy: vysoký věnec (tehdy v týle připevněn stuhou uvázanou do velké smyčky), černý soukenný živůtek do pasu, opatřený hlubokým výstřihem a lemovaný širokou seskládanou stuhou, mírně nařasená tmavomodrá zástěra, štíhlá silueta v důsledku menšího počtu spodních sukni a červené punčochy a střevíce s přezkou na nízkém podpatku.

Další vývoj však spěl k prohloubení odlišnosti obou variant. J. Herben v roce 1883 uvádí, že „rozdíl mezi krojem severnějším a jižnějším není nepatrný. I ve všední den, když lidé pracující větším dílem nosí šaty z rezného plátna, poznáš oba kroje.“ Ke změnám - často nežádoucím - dochází na hanáckém Slovácku po zrušení feudalismu (1848), kdy se mj. prosadila svoboda pohybu obyvatelstva a kdy dochází k prudkému pronikání civilizace - především díky železnici a blízkosti průmyslových center (Brno, Vídeň). Autentická podoba kroje se prezentovala ještě v rámci cyrilometodějského jubilea v roce 1863, ale poté dochází k pozvojnému (a nezadržitel-nému) úpadku kroje. Dochází k pronikání městské módy a konfekce - tedy k „popan-štění“ kroje, což se mj. projevilo v prosazování černé barvy (u mužů v jižní oblasti hanáckého Slovácka se původní koženky nahradily černými nebo tmavomodrými kalhotami, u žen se černá barva prosadila na lemování zástěr a na zabarvení punčoch).

Další významné mezníky ve vývoji hanácko-slováckého kroje tvoří oba světové konflikty. V první světové válce a v období těsně po ní dochází k vytěsňování kroje. Tento proces zaznamenali nejdříve muži. Zvláště markantní to bylo u těch jedinců, kteří odcházeli za prací mimo obec. Zatímco u krojů na Kloboucku došlo za první světové války ke zvedání okruží u ženského kroje, nepronikla naštěstí tato „móda“ i na Velkopavlovicko.

V meziválečném období se začíná konfekční oděv pozvolna prosazovat i v ženském odívání. Vrbas uvádí, že „v letech 1925 - 1945 poklesl zájem o domácí kroj pro naprostý nedostatek krojového materiálu...“

Slavnostní forma kroje byla původně také svatebním oděvem. Kroj ke svatbě nosily i ženy, které v něm za jiných okolností nechodily. Poslední krojované svatby na hanáckém Slovácku spadají do 50. let 20. století. (*) V současné době je slavnostní kroj nošen jen o reprezentativních příležitostech (hody, hodky, dožínky, poutě, národopisné slavnosti) a není samozřejmé, jak tomu bylo původně, výhradním oděvem svých nositelů. Tato skutečnost spolu s konstatováním, že po roce 1948 došlo k prudkým změnám tradičního způsobu života vesnice, má za důsledek, že zásahy do kulturního dědictví našich předků jsou často na hranici udržitelnosti a nevkusu a svědčí o neúctě k těm, kteří tyto hodnoty po sobě zanechali. Kroj je navzdory svému historickému završení neustále aktualizován, přezdobován (kombinování barev u ženských krojů se - i díky importované technice malování - často vymyká jakékoliv soudnosti) stále více ztrácí svou autentickou podobu. To je zvláště patrné v případě sukni u ženského kroje. Původně štíhlá silueta se začala (přidáváním spodniček) sice rozšiřovat už v druhé polovině 19. století, ale díky současným možnostem škrubení a podkládáním spodniček tlustými válci se dosahuje neúměrné šířky a tato disproportion je ještě umocněna zkracováním sukni, takže ženská silueta mnohdy připomíná hřibovitý útvar. V nekritické honbě za libivostí se stále více prosazují vlivy okolních národopisných oblastí, především Podluží. To je patrné především u malování kdysi prostých stuh (mašlí) u ženských podvazadel a mužských vonic. Malbou se zdobí i zástěry a obřadní kapesníčky. Někde (např. Velké Bilovice, Vrbice) jsou tyto nevkusné prvky aplikovány dokonce na tradiční mužské klobouky či na stuhy-úvazovky ženského věnce (např. Kobylí).

Stejný vliv se prosadil ve formě výšivky u mužského kroje: původně strohá - takřka geometrická - výšivka hanácko-slováckých mužských krojů, která střídme lemovala linii švů a kapes, je zaměněna za překypělou květinovou výšivku podlužáckou, která někde (např. velké Bilovice, Vrbice) zasahuje celou plochu stehů.

Lze tedy jen doufat, že zmiňovaná výstava napomohla reflexi těchto prohřešků na kulturním dědictví našich předků a že hanácké Slovácko napne své síly k pozvolné nápravě.

(*) Poslední krojovanou svatbu v Němčičkách měli v polovině 50. let František Pinkas č. 110

a Ludmila Štancarová č. 129.

OHLEDNUTÍ ZA ZIMOU

Letos v zimě se počasí opět dostalo na přední stránky novin a průběh zimy se stal jedním z nejčastějších námětů pro rozhovory. Objevily se též hlasy, zda se nám snad náhodou znovu nevrací doba ledová.

Tento text je opsán z novin. Avšak ne z novin letošních, ale z novin z roku 1979. Zdá se, že jsme zchoulostivěli. Zima, kterou jsme prožili letos, byla snad trochu výjimečná pouze vytrvalostí a délkou. Jinak však na středoevropské poměry nic mimořádného. Prostě jsme si zvykli na zimy mírnější.

Opravdu tuhá, arktická zima byla na přelomu let 1962/63. Primát nejtužší zimy 20. století však zůstává v zimě 1928/29. Ti nejstarší ji ještě pamatují. Tehdy byl celý leden mimořádně bohatý na sníh, ale opravdu mimořádné byly až mrazy ve dnech 10. - 13. února. Několik meteorologických stanic v republice zaznamenalo mrazy pod -40°C . V Jiho-moravském kraji bylo ve Strážnici -31°C , v Brně $30,5^{\circ}\text{C}$, v Luhačovicích $-31,8^{\circ}\text{C}$, v Podivíně -32°C a v Mutěnicích -34°C . Tehdy pomrzlo mnoho stromů a keřů vinné révy. Téměř úplně byly zničeny ořešáky (jejich choulostivost si pamatujeme také z roku 1985). A co v tom roce 1929 psaly noviny:

Na pražské nádraží bylo 27. ledna 1929 povoláno vojsko, aby odklízelo snih. Ministr národní obrany rozhodl, že mužstvo při uvolňování vlaků kromě normální stravovací dávky obdrží navíc erámí svetr a jednu masovou konzervu, 1 g čaje, 14 g cukru a 4 cl rumu na muže a den.

30. ledna dopoledne se na Prahu snesla tma, která vydržela až do odpoledne. Obecně se konstatovalo, že po sněhových vánicích, chřipce a sibiřských mrazech je tma novou egyptskou ranou a teď se již jen čeká na kobylinky, aby dokončily dílo zkázy.

Na břeclavském nádraží si chtěli cestující při odjezdu rychlovlaku Praha - Vídeň koupit limonádu, ta se však pikalíkovi, aniž to byl před prodejem upozoroval, proměnila ve sklenici v led, takže ji mohl nosit dnem vzhůru (5.2.).

Dále jen stručná hesla z novin: Mrazy znemožňují výrobu elektřiny - Ve čtvrtek nevyjel z Bratislavy jediný vlak - Vodovody praskají mrazem - Vlaky přimrzají ke kolejím - Jen v brněnské Zbrojovce ošetřeno 500 dělníků a úředníků, kterým cestou do továrny omrzly ruce nebo uši - U Galanty byly smečkou vyhladovělých vlků roztrhány dvě osoby - V Praze v Riegrových sadech byla za jeden den nasbírána nůše zmrzlého ptactva.

Tuto vzpomínku na krutost zimy roku 1929 doplníme několika údaji a srovnáními se zimou poslední.

První tabulka udává průměrné teploty za celou zimu v příslušném roce. Z ní plyne, že teplotně nebyla poslední zima nikterak výjimečná.

rok	1972	1979	1981	1982	1985	1996	1998	2003	2004	2005	2006
$^{\circ}\text{C}$	+2,33	-1,18	-2,63	-3,82	-4,07	-3,45	+1,50	-2,31	-0,83	-0,46	-2,71

Druhá tabulka udává množství srážek v mm za celou zimu daného roku. Co do množství sněhu se zima přelomu let 2005/06 řadí mezi výjimečně bohaté.

rok	1980	1983	1985	1988	1992	1995	1996	1997	2000	2004	2005	2006
mm	38	144	106	148	43	101	145	58	125	178	119	171

-JaS-

DŮM ZDRAVÍ HUSTOPEČE ordinace lékařů

Chirurgie + RTG MUDr. Jurák Petr	519 411 693 519 411 694	Po, St, Čt, Pá Út	7,30 - 15,30 7,30 - 18,00	
Neurologie MUDr. Grohová J.	519 413 720	Po, St, Pá	7,30 - 14,00	
Ortopedie dětská Doc. MUDr. Poul J.	519 411 690 519 411 694	Út	15,00 - 18,00	
Interní MUDr. Oliva Lub.	519 414 387	Po, Pá	8,00 - 14,00	
Kardiologie + UTZ MUDr. Loučková	519 411 696 519 411 693	Út UTZ Út ECHO	14,00 - 16,00 od 16,00	
Neurologie MUDr. Špaček CSc.	519 413 720	Út, Čt	8,00 - 14,00	
Rheumatologie MUDr. Jonáš Petr	519 411 696	Po St Čt Pá	7,00 - 9,30 8,00 - 14,00 7,30 - 9,30 12,30 - 17,00 7,00 - 9,30 8,00 - 15,30 8,00 - 11,00	odběry ordinace odběry ordinace odběry ordinace ordinace
Alergologie MUDr. Teturová J.	519 414 387	Út	8,00 - 14,30	
Optika Kopčák Jan	519 411 692	Po, St, Čt Út, Pá	8,30-11,00; 12,00-17,00 8,30-11,00; 12,00-16,00	
Lékárna Mgr. Nygrová Jir.	519 411 695	Po - Pá So	7,00 - 18,00 7,00 - 11,00	

VÝBAVA JÍZDNÍHO KOLA

Povinná výbava:

- Zadní odrazka červené barvy (může být kombinována se zadní červenou svítilnou). Odrazka může být nahrazena odrazovými materiály obdobných vlastností, které mohou být umístěny i na oděvu či obuvi cyklisty.
- Přední odrazka bílé barvy (také obdobně jako u zadní odrazky).
- Odrazkami oranžové barvy na obou stranách šlapátek. Tyto mohou být rovněž nahrazeny odrážejícími materiály umístěnými na obuvi nebo v jejich blízkosti.
- Na paprscích předního nebo zadního kola jednou boční odrazkou oranžové barvy na každé straně kola. Tyto odrazky mohou být nahrazeny odrazovými materiály na bocích kola nebo na bocích pláště pneumatik či na koncích blatníků nebo bočních částech oděvu cyklisty.

Za snížené viditelnosti musí být:

- Světlomet svítící dopředu bílým světlem (je-li vozovka dostatečně a souvisle osvětlena, může být světlomet nahrazen svítilnou bílé barvy s přerušovaným světlem).
- Zadní svítilna červené barvy (může být nahrazena svítilnou s přerušovaným červeným světlem).

PĚŠÍ POUTĚ DO MARIAZELL

pokračování

Jitka Svobodová

V minulém čísle jsme skončili v Rodingersdorfu, kde nás uvítal místní děkan, polský kněz, a nabídl nám malé občerstvení v místní hospůdce.

Pak opouštíme asfalt a pokračujeme lesní cestou až k poutnímu prameni nedaleko baziliky Panny Marie Bolestné u tří dubů - Mariadreibichen.

Místní kněz vše zařídil tak, aby při našem příchodu byl slavnostně vztyčen opravený kříž na věž kostela. Do schránky tohoto kříže měla být vložena mimo jiné i listina s podpisy všech poutníků. Proto jsme se už během celého dne podepisovali obyčejným perem namáčeným do dubénkového inkoustu na ruční papír anglické výroby. To bylo skřípání a kaněk.

Před bazilikou za účasti místního hejtmána, starosty a radních požehnal biskup František Lobkovitz kříž, do pouzdra jsou vloženy eura, české mince, listina s našimi podpisy, ostatky sv. Zdislavy, sv. Jana Sarkandera a otce Pia. A my už jenom sledujeme, jak je kříž vyzvedáván a upevňován. Pak je mše svatá česky. Později jsme se dověděli, že na tuto mši přišla paní, která jako dítě zažila v našich Sudetech hrůzy odsunu. Vůči české vlasti i řeči po tomto zážitku zatrpkla. Když se dozvěděla, že Češi půjdou na pouť pěšky, vše v ní roztálo a rozhodla se, že se po desítkách let opět pomodlí česky Otčenáš. Chtěla však zůstat skrytá mezi lidem božím, řekla to jen místnímu knězi.

Pak nás čeká ještě asi jeden kilometr pěšinkou do zemědělského učiliště. Zde máme nachystaný dobrý guláš a spaní. Kluci všeho věku zalehli na chodbách i v sálech, děvčata ve dvoulůžkových pokojích internátu.

Úterý 18. 5.

II. etapa: Mold u Mariadreibichen - Langenlois - 30 km. Nejkratší a nejmalebnější etapa (z 305 m n.m. na 210 m n.m.).

O půl šesté máme nachystanou snídani a krátce po šesté vyrážíme. Na státní silnici nás už očekávají četníci na silných motocyklech. Zastavují dopravu a my krásně přecházíme.

V Zaingrub jsme přesně v sedm hodin, takže nevlíme, zda se zvony rozeznaly kvůli nám, anebo dle časového spínače. Pokračujeme do města Gars a.d. Kamp, kde odpočíváme u kostela sv. Širmona a Judy. Opět se objevují policisté na motocyklech a za jejich doprovodu bezpečně opouštíme město.

Sestupujeme krásným údolím říčky Kamp, kde začíná vinařská oblast. Podle říčky vede cyklostezka s krásným německým složeným názvem: Kamptalradweg (kampským údolím pro kola cesta). Není však možné po ní jít, protože byla poškozena při povodních v srpnu 2002. Zanedlouho přicházíme do okresu Krems, česky Kremže, což nám připomíná slavnou hořčici. Objevuje se jiná dvojice četníků na motocyklech a naprosto tiše a bez řečí nás vpředu i vzadu doprovázejí. Za Buchbergem na parkovišti nás čeká pán, který mluví docela obstojně česky. Daroval nám objemný balík ob vazů, náplastí a mazání, na vše se vyptával a nakonec konstatoval, že je škoda, že s námi nejdu žádní Rakušané.

Po přestávce pokračujeme do Altenhofu. Zde z jednoho domu zděšeně vyběhla mladá paní, předbíhá nás a pádí, jakoby hořelo. Za chvíli jsme pochopili, že běžela ke zvoničce pustit zvony na naši počest.

Konečně odbočujeme ze státní silnice na polní cesty. Sluníčko praží, a proto vítáme krátké ochlazení v kostele v Schönbergu a polední pauzu za osadou Neustift.

V patnáct hodin přicházíme na okraj Langenlois. Je to jedna z největších vinařských obcí v Rakousku. Vypěstuje se zde více vína než v Kremži, která je daleko

větší. Obojí vína jsou proslulá a obě oblasti mezi sebou úporně soutěží o prvenství v kvalitě vína.

Na okraji města nás čeká místní kněz a ředitel místní střední zahradnické školy (Gartenbauschule) a oba nás vedou městem za zpěvu písně „Bože, cos ráčil před tisíci roky“ do areálu školy. V 17 hodin je ve velkém sále školy mše svatá a po ní bohatá večeře i s pořádným zákuskem, za což sklízí místní kuchařky potlesk. Podle novodobých zvyků z velehradských poutí připravili poutníci veselý večer se scénkami. Byl pozván i pan ředitel školy a dostal na památku poutnický kříž. Ten však vrátil se slovy: „Doneste mi jej do Mariazell a já se pak u vás doma pro něj někdy zastavím.“

V celém areálu školy jsme obdivovali výtvary studentů, krásnou květinovou výzdobu i moderní technologická vybavení, které studentům slouží k výuce.

Nocovali jsme v obrovské tělocvičně a na chodbách, někde i v překrásném skleníku.

Středa 19. 5.

III. etapa: Langenlois - Sankt Pölten - 35 km. Nejbližší prostým lidem, procházeli jsme jim přímo za humny (z 210 m n.m. na 203 m n.m. u Dunaje a pak na 271 m n.m.).

V šest hodin jsme bohatě posnídali ve školní jídelně a za sborového zpěvu díky (Wir grüssen Sie, aleluja, wir danken Ihnen, aleluja...) vyšli směrem na jih. Přesli jsme státní silnici a další dvě hodiny kráčíme mezi samými vinicemi. Před Gneixendorferem nás zase čeká ten pán s obvazy, s dopisními obálkami a známkami. Opět přes státní a několik křižovatek a jsme v předměstí Kremže. Čeká na nás kaplan jedné ze tří zdejších farností, vítá nás a hezký kus cesty kráčí s námi. Míříme k ohromnému mostu přes Dunaj. Stezka nás přivádí ke kamenným schodům a po jejich zdolání už bychom měli být na mostě. Ale ouha! Zrovna ta naše část mostu je z důvodu rekonstrukce uzavřena! Museli jsme opět sestoupit po schodech dolů a podejít silnici vedoucí k mostu. Ocitli jsme se tak neplánovaně až u samotného Dunaje. Někdejší to využili a alespoň si v něm namočili a osvěžili nohy. Obešli jsme stezku a z druhé strany vystoupali na kamenné schody. Jsme na správné části mostu a přecházíme Dunaj. Uvědomujeme si, jaká to musela být obtížná překážka pro naše předky.

Na pravém břehu jdeme asi 1 km po cyklistické stezce. Před náspem nás čeká P. Benno, přivádí nás na faru ve Fürthu a nabízí občerstvení.

Pokračujeme dál údolím Wachau, což je nejkrásnější vinařská část celého údolí Dunaje, kde jsou známé hrady a kláštery. Za chvíli se před námi na kopci tyčí klášter Gottweig a s povděkem přijímáme zprávu, že až k němu šplhat nebudeme. Slyšíme však všechny zvony, které nám zvoní na uvítanou. Na okraji další obce Paudorf nás místní ženy obdarovávají tyčinkami Müsli.

pokračování příště

Z MURPHYHO ZÁKONŮ

aneb Několik slov o ohleduplnosti

Lobačevského axiom

Není rozumné pořádat uprostřed obce noční mejdany spojené s hlučnou hudební produkcí.

Dodatek Murgaše-Marconiho

Přestože vyhráváte na vlastním dvorku s vlastní zvukovou aparaturou.

Doplňk MUDr. Tichého

Zvláště po půlnoci to sousedům leze na nervy.

Poznámka doc. Sousedíka

Je dobré vycházet se sousedy po sousedsku.

Dovětek ing. Schnellläufers

Jinak by s vámi mohli vyběhnout.

NAŠI RODÁCI

Následující text je vybrán z kroniky osobností Vysokého Mýta

LUDMILA HECKELOVÁ, MUDr., primářka

Ludmila Heckelová se narodila dne 23. 3. 1936 v Němčičkách. Její otec Jan Ovesný se narodil v roce 1889 v Němčičkách a pocházel z rolnické rodiny. Matka Anna, rozená Hrabcová se narodila roku 1893 v Němčičkách. Ludmila se provdala v roce 1967 za Karla Heckela. Základní školu absolvovala ve Velkých Pavlovicích v roce 1951, gymnázium pak v Hustopečích v roce 1954. Lékařskou fakultu J. E. Purkyně v Brně ukončila v roce 1961. Jako lékařka začínala na poliklinice v Kroměříži, pak rok na interně v Hustopečích u Brna. Od roku 1963 pracovala v OÚNZ v Karviné na chirurgii, plicním a infekčním oddělení. Přesto, že její osobní zaměření směřovalo spíše k humanitně etickým oborům, přijala nabídku specializace na rentgenologické RDG oddělení. První atestaci složila v roce 1967, druhou pak v roce 1970. V roce 1973 se přihlásila do konkurzu na místo primářky RDG oddělení v nemocnici s poliklinikou ve Vysokém Mýtě. Tento konkurz vyhrála a na tomto místě byla až do roku 1995, kdy odešla do důchodu, plných 22 let.

Za působení primářky Heckelové získali všichni laboranti atestaci v oboru. RDG vyšetření se dostala v té době na dobrou úroveň. Velice se osvědčila metoda, kdy se třídily snímky, a v případě, že se jednalo o patologický nález, byl snímek označen a posléze společně s dalšími vyhodnocen. Toto vyhodnocování se provádělo na seminářích, které vedla primářka Heckelová. Za tuto vědeckou činnost byla několikrát odborníky kladně hodnocena.

Až do roku 1995 s výjimkou posledních tří let pracovala na oddělení RDG jako lékařka sama. V roce 1993 připravila primářka Heckelová pro mezinárodní radiologický sjezd v Brně výběr snímků zvláštních případů z archívu vysokomýtského RDG oddělení. Výběr upoutal velkou pozornost účastníků sjezdu a primářce Heckelové se dostalo zaslouženého uznání od svých kolegů z celé republiky.

MUDr. Heckelová je velice skromná a svou práci primářky radiodiagnostického oddělení dělala a opět dělá velice zodpovědně. Její diagnózy byly velice výstižné a z lékařského hlediska přesné. U pacientů je stále pro svůj lidský přístup a pro svou odbornost oblíbena.

Na vydání tohoto čísla finančně přispěla
firma STRABAG
Silniční a inženýrské stavitelství

Němčičské čtení vydává Obec Němčičky, 691 07 Němčičky 221, IČO 283401, tel. 519430750. Šéfredaktor mgr. Jaroslav Slezák, zástupce Boleslav Koptíva. Vydáno v Němčičkách dne 29. 5. 2006, 230 výtisků, výtisk zdarma. Vychází čtyřikrát ročně. Registrační číslo MK ČR E 11711. Uzávěrka příštího čísla je 15. srpna 2006.